

РЕШЕНИЕ

№ 3478

гр. София, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 18.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **2389** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Д. С. С. от [населено място], чрез адв. К. Г. от АК –П., с адрес - [населено място], [улица], ет.3, срещу Принудителна административна мярка по чл. 118, т. 2, вр. §1, т. 8 б. „г“ от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО) - преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик, разпоредена от Р. К. М., на длъжност инспектор „Контрол паркиране“ при „Център за градска мобилност“ ЕАД - С., приложена на 21.02.2023г. по отношение на лек автомобил марка „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС], паркиран в [населено място], на [улица], и собственост на Д. С. С..

С жалбата се твърди, че изначално е нарушено правото на защита на жалбоподателя, като не му е предоставена никаква информация относно лицето, наложило ПАМ и твърдяното нарушение. Твърди се противоречие на текста на § 1, т.8 б. г от ДР на Наредбата за организацията на движението на територията на Столична община (НОДТСО/Наредбата) с по-висок по степен нормативен акт. На основание чл.15, ал.3 от ЗНА следва да се приложи по-високия по степен акт, а именно Закона за хората с увреждания. Твърди се, че не е спазен принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК. Ако ППС е паркирано на обозначеното място с пътен знак Д 21 над разрешения 4 часов престой, то единственият засегнат интерес е този на общината от липсата на заплатена такса, която такса по правило лицата с трайни увреждания не дължат.

Излагат се и други съображения. Иска се ПАМ да бъде отменена като незаконосъобразна или алтернативно да бъде обявена за нищожна. Претендират се разноски в полза на жалбоподателя за внесена ДТ. Отправя се и искане, на основание чл.38, ал.1, т.3, предл.второ вр. чл.36 от Закона за адвокатурата, ЦГМ да бъде осъдено да заплати адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят Д. С. С., редовно призован, не се явява, представлява се от адв.Г., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена, а наложената ПАМ-отменена. Излага подробни съображения. Претендира разноски, съгласно списък по чл.80 ГПК.

Ответната страна - Инспектор „Контрол паркиране“ ПРИ ЦГМ ЕАД – Р. К. М.-редовно призован, чрез процесуалния си представител, адв.Г.- надлежно упълномощена, оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Поддържа съображенията, изложени в писмения отговор. Претендира присъждане на разноски по списък.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд - София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и приложените по делото доказателства, и след като провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери за установено следното:

Със Заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022 г., на основание чл. 44, ал. 1, т. 1, т.7 и т.8 и ал. 2 от Закона за местното самоуправление и местната администрация (ЗМСМ), във връзка с правомощията си по чл. 167, ал. 2 и чл. 168, ал. 1, чл. 171, т.5, б.а, б и г и чл.189, ал.1 от ЗДвП, Кметът на Столична община е определил „Център за градска мобилност“ ЕАД за служба за контрол по смисъла на чл.167, ал.2 от ЗДвП, а за административните органи, осъществяващи контрол чрез разпореждане на принудителни административни мерки, съгл. чл. 171, т.5, б.а, б и г от ЗДвП, съставяне на актове за установяване на административни нарушения, съгл. чл.189, ал.1 от ЗДвП и налагане на глоби с фиш, съгл. чл.186, ал.1 и ал.3 от ЗДвП –служители от службата за контрол на длъжност „инспектор, контрол на паркирането“, „контрольор автомобилен транспорт, той и инспектор“, „инспектор контрол паркиране,той и касиер охранител“ и „ инспектор контрол паркиране, той и координатор“. В изпълнение на горепосочената заповед, със Заповед № РД-09-108/30.09. 2022г. изпълнителния директор на „ЦГМ“ ЕАД е определил списъка на длъжностните лица, сред които - Р. К. М. - инспектор „Контрол паркиране“ при ЦГМ ЕАД, които да осъществяват ПАМ-принудително преместване, спрямо паркираните ППС в нарушение на ЗДвП и Наредба за организация на движението на територията на СО (НОДТСО) и налагат глоби с фиш и съставят АУАН при установяване на нарушение по ЗДвП и НОДТСО.

Предмет на обжалване в настоящото производство е приложената чрез индивидуален административен акт на длъжностно лице - Р. К. М. -инспектор „Контрол паркиране“ при ЦГМ ЕАД, спрямо жалбоподателя, ПАМ - принудително преместване на ППС, без знанието на собственика, приложена на 21.02.2023г. по отношение на лек автомобил марка „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, паркиран в [населено място], на [улица].

Жалбоподателят е лице с трайно увреждане по смисъла на § 1, т. 2 от Допълнителните разпоредби на ЗХУ и притежава Карта за паркиране на хора с трайни увреждания със сериен № 85130, Серия А- 2022, валидна до 01.07.2023г. На 21.02.2023г. в 08,30 часа

жалбоподателят е паркирал собствения си автомобил марка „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], на [улица]и не се спори, че това е станало в зона за почасово платено паркиране – „синя зона“, на специално обозначено място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания. Върху предното стъкло на превозното средство, от вътрешната страна, е била поставена посочената карта. В 08, 30 часа на 21.02.2023г. автомобилът „Хюндай“, рег. [рег.номер на МПС] е проверен от служител на ЦГМ ЕАД и му е поставен талон за преференциално паркиране на ППС до 4 часа с отразени: дата – 21.02.2023г., час на паркиране – 08,30 часа, час на репатриране – 12,30 часа. Понеже се установило, че автомобилът е останал паркиран над разрешените четиричасов безплатен престой се преценило, че визираното МПС следва да бъде репатрирано. Разпореждането за преместване на автомобила „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] в специализирания паркинг „С.“ е издадено от Р. К. М. – инспектор „Контрол паркиране“ в ЦГМ ЕАД, с позивна № 125– ответник по делото. В изпълнение на разпореждането му превозното средство е преместено от специализиран автомобил № 65 на ЦГМ, от шофьора И. Р. и оператора С. З., на 21.02.2023г. в 14:25 часа, на специализиран паркинг „С.“. Бил е съставен протокол и направени фотоснимки. Автомобилът „Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] е бил освободен след като жалбоподателят е заплатил сумата от 62 лева, за което е издаден фискален бон от ЦГМ.

На жалбоподателя е съставен и фиш с глоба от 20 лева, за неправилно паркиране.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства по делото представените с административната преписка писмени документи и снимков материал, както и допълнително ангажираните такива от жалбоподателя. Събрани са и гласни доказателства - показанията на свидетелите Б. М. и И. Р..Съдът кредитира показанията на свидетеля И. Р., тъй като същите са логични, последователни, непротиворечиви и са пълно съответствие с писмените доказателства. Показанията на св. М. в основната им част се ценят от съда като достоверни, доколкото кореспондират с писмените доказателства по делото, а и с показанията на св.Р., касателно обстоятелствата, че жалбоподателят е лице с трайни увреждания ; че жалбоподателят е паркирал рано сутринта на 21.02.2023г. на специално обозначено място за паркиране на пътни превозни средства, обслужващи хора с увреждания в синята зона; че на превозното средство е била поставена картата на жалбоподателя за паркиране на хора с трайни увреждания; че върху автомобила е била поставена „бележка“ от ЦГМ – талона за преференциално 4 часово паркиране.Всъщност, единствено не се кредитират твърденията на св.М., че около 12, 00 часа, потеглили с управлявания от жалбоподателя автомобил, като напуснали мястото, където визирано МПС е било паркирано, но „бележката“ от ЦГМ останала върху автомобила, с който, около 13,00 часа се върнали, и жалбоподателят паркирал пак на същото място. Тези показания на М. се опровергават от писмените доказателство по делото, в т. ч. снимковия материал със заснетия талон за преференциално пътуване върху автомобила (л. 53), декларацията (л.54) на контролор при ЦГМ (че автомобилът е бил паркиран над 4 часа в синя зона, на посоченото място, без да го напуска), а и от показанията на св.Р..

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 от АПК срок пред

Административен съд - София град от надлежна страна - адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна, макар и по част от изложените в същата доводи.

Съобразно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Съгласно чл. 168, ал.1 от Закона за движение по пътищата определените от министъра на вътрешните работи длъжностни лица от службите за контрол и/или длъжностни лица, определени от собствениците или администрацията, управляваща пътя, могат да преместват или да нареждат да бъде преместено паркирано пътно превозно средство на отговорно пазене на предварително публично оповестено място без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. От своя страна, съгласно чл. 171, т. 5, б. „г” от ЗДвП, ПАМ - принудително преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач, се прилага когато превозното средство е паркирано и не е заплатена дължимата цена по чл. 99, ал. 3 ЗДвП, както и в случаите по чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП след изтичане на разрешеното време за паркиране, указано на неподвижен пътен знак. Съгласно чл. 120 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО) контролът по спазването на правилата за паркиране, както и дейността по принудително преместване на неправилно паркирани ППС може да се осъществява и от служби за контрол, определени с писмена заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и следващите от ЗДвП. Съгласно приетите по делото Заповед № СОА22-РД95-506/12.09.2022 г., на Кмета на Столична община и Заповед № РД-09-108/30.09. 2022г. на изпълнителния директор на „ЦГМ” ЕАД, приложилият ПАМ служител е компетентен да прилага или да нарежда прилагането на ПАМ –преместване на пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощения от него водач. Приложени са още трудов договор и длъжностна характеристика, съгласно които приложилият ПАМ служител заема длъжността „инспектор контрол паркиране“ в ЦГМ.

НОДТСО не предвижда форма за издаденото разпореждане за преместване на автомобила, което може да е устно или изразено чрез действие, в съответствие с чл.59, ал.3 от АПК, поради което съдът не констатира процесуални нарушения при издаването му. След като няма изискване за писмена форма, следователно няма и изискване за мотивиране на мярката.

По изложените съображения съдът намира, че оспорвания акт – ПАМ е наложен от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и при спазване на процедурните правила, с оглед на представените по делото заповеди, трудов договор, длъжностна характеристика, както и при спазена форма, поради което не страда от пороци водещи до нейната нищожност.

Съдът приема, че не са допуснати съществени нарушения на процедурата по прилагане на ПАМ. От доказателствата е установено, че върху автомобила е поставен талон за преференциално паркиране на ППС, с ясно посочен час на репатриране (12,30 часа) при несъобразяване с разрешения 4- часов безплатен престой и в този смисъл жалбоподателят е информиран за условията и причините за процесната ПАМ. В ЗДвП, като и в Наредбата не са разписани нарочни процедурни

правила за информиране на водача за „лицето,наложило ПАМ“, поради което доводите за „изначално“ нарушаване правото на защита на жалбоподателя са неоснователни.

Съгласно чл. 86 от Наредбата, на територията на Столична община в зоните за почасово платено паркиране, се осигуряват определен брой фиксирани и обозначени места за преференциално паркиране на ППС, превозващи хора с трайни увреждания. Съгласно чл. 118, т.2 от НОДТСО, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения могат да се прилагат следните принудителни административни мерки: преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик или на упълномощеният от него водач, когато превозното средство е паркирано в нарушение на правилата за движение на места, обозначени с неподвижен пътен знак, предупреждаващ за принудително преместване на паркирано превозно средство, както и когато създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението, както и в случаите когато е паркирано неправомерно на специално обозначено място, предназначено за паркиране на ППС превозващи хора с увреждания. Според §1, т. 8 б. „г“ от НОДТСО неправомерно е паркиране на специално обозначено място за ППС, превозващи хора с увреждане при: паркиране на място за ППС, превозващо хора с увреждания, за време повече от 4 часа. В този смисъл картата на жалбоподателя като лице с трайни увреждания по силата на НОДТСО му дава право на ограничено, в рамките на 4 часа, безплатно- преференциално паркиране в зоните за почасово платено паркиране.

Страните не спорят по въпроса, че жалбоподателят е лице с трайно увреждане по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗХУ и е паркирал в рамките на „синя зона“ за платено паркиране, на място, което е обозначено със знак Д 21 и пътна маркировка като такова за паркиране на хора с трайни увреждания. Също така е установено, че картата за паркиране на хора с трайни увреждания по образец е била поставена от вътрешна страна върху предното стъкло на автомобила и е била в срок на валидност.

Според чл. 99а от ЗДвП карта за паркиране на местата, определени за превозните средства, обслужващи хора с трайни увреждания и използване на улеснения при паркиране, се издава от кмета на съответната община или оправомощено от него длъжностно лице по образец съгласно приложението. Картата е валидна на територията на цялата страна и трябва да отговаря на изискванията на стандартизиран модел на Общността от Приложението към Препоръка 98/376/ЕО на Съвета от 4 юни 1998 г. относно картата за паркиране на хора с трайни увреждания.

В случая, от вътрешната страна на предното стъкло на процесния автомобил е била поставена такава карта, чиято валидност не е оспорена от ответника и като официален документ същата има обвързваща съда материална доказателствена сила. С оглед цитираните по-горе разпоредби правото на безплатно паркиране в синя зона се свързва с паркиране именно на означено за целта място за хора с трайни увреждания, при наличие на валидна карта за това върху предното стъкло на автомобила, както е и в процесния случай, но е вярно, че това право е ограничено за срок от 4 часа по силата на НОДТСО.

Параграф 1, т. 8 б. „г“ от НОДТСО (Решение № 511 по Протокол № 58 от 26.07.2018 г.,СОС), според който неправомерно паркиране на специално обозначено място за ППС, превозващи хора с увреждане при паркиране на място за ППС, превозващо хора с увреждания, за време повече от 4 часа, обаче противоречи на нормативен акт от

по-висока степен. На основание чл.15, ал.3 от ЗНА, съдът следва да приложи по-високия по степен акт, а именно Закона за хората с увреждания. Разписаното в посочения текст от Наредбата влиза в противоречие с основен принцип на ЗХУ – да бъде предоставена подкрепа на хората с увреждания (чл.2, т.2 ЗХУ). Съгласно чл.5, т.5 и т.6 от същия закон достъпната среда в урбанизираните територии и транспортът са области, в които хората с уврежданията се нуждаят от подкрепа категорично. В тази връзка в чл.53, ал.1 от ЗХУ е закрепено, че хората с увреждания трябва да имат равен достъп до транспорт и всички други удобства в урбанизираните територии. В ал.2, т.2 на разпоредбата на чл.53 от ЗХУ е посочено изрично, че достъпната среда предполага именно достъпни места за паркиране за хората с увреждания.

В случая да бъде заставен човек с трайни увреждания, който е с трайно намалена работоспособност, да обикаля дълго време и да паркира на разстояние от дестинацията си, е фактически равнозначно на лишаването му от правото на достъпно място за паркиране. Това за него създава значителни затруднения и неудобства, които на практика го лишават от правото му. Освен сериозните неудобства, емоционални и физически, лицето, с трайно увреждане по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗХУ, е понесло и финансова тежест, т.к. е заплатило сума от 62, 00 лева за освобождаване на автомобила си. В тази връзка съдът намира, че подходът на Столична община, приложен от служителите на ЦГМ С. в случая се явява и непропорционален.

Съгласно преамбюла и посочените в чл.3 принципи, Конвенцията за правата на хората с увреждания (Ратифицирана със закон, приет от НС на 26.01.2012 г., обн. ДВ, бр. 12 от 10.02.2012 г., в сила от 21.04.2012г.) визира принципите на достъпна среда и пълноценно включване в обществото. В чл.2 е дефинирано и понятието „разумни улеснения” за целите на Конвенцията. От друга страна, съгласно чл.4, §1 от КПХУ, държавите - страни по конвенцията, следва да предприемат необходимите стъпки с оглед гарантиране и признаване на пълноценното упражняване на всички права и основни свободи за хората с увреждания, без каквато и да било дискриминация по признак на увреждане. Държавите - страни по конвенцията следва да приемат всички необходими законодателни, административни и други мерки за прилагането на правата, признати по конвенцията. Също така, държавите - страни по конвенцията се въздържат от всякакви актове и практики, несъответстващи на конвенцията, и да гарантират нейното спазване от страна на публичните власти и институции (чл.4, §1, б. г). Изпълнението на държавната политика за интеграция за хората с увреждания има за цел създаване на условия и гаранции за равнопоставеност на хората с увреждания, социална интеграция на хората с увреждания и упражняване на правата им, подкрепа на хората с увреждания и техните семейства.

С оглед тези споделени ценности на държавите - страни по конвенцията и в изпълнение на тези задължения по Конвенцията, Република България закрепя в чл. 53, ал. 1 от ЗХУ правото на хората с увреждания на равен достъп до физическата среда на живеене, труд и отдых, лична мобилност, транспорт, информация и комуникации, включително до информационни и комуникационни системи и технологии, както и до всички останали удобства и услуги за обществено обслужване в урбанизираните територии. Според ал. 2, т. 1 на цитираната разпоредба, както коректно е посочено с жалбата, достъпът се осъществява чрез идентифициране и премахване на всякакви пречки и прегради пред достъпността, които се отнасят към елементите на достъпната среда в урбанизираната територия, сред които и достъпни места за паркиране.

Поради това настоящия състав намира, че несъмнено целта на българското законодателство и Конвенцията за правата на хората с увреждания, не е да създава пречки и затруднения на хората с увреждания, а напротив, да гарантира равнопоставеност на хората с увреждания, социалната им интеграция и упражняване на правата им, в това число и чрез достъпни места за паркиране. В случая приложението на Наредбата, ограничавайки, в строго фиксиран времеви диапазон, правото на лицата с увреждания да паркират на специално отредените за тях места, и то без да отчита причините на които може да се дължи превишаването на часовете, не съответства на коментираните цели и на основание чл.15, ал.3 от ЗНА, съдът прилага чл.53 от ЗХУ, както и КПХУ като международен договор, съгласно чл.5, ал.4 от Конституцията на България.

Настоящия съдебен състав намира, че приложената мярка по отношение на автомобил, за който не се твърди да създава опасност или прави невъзможно преминаването на другите участници в движението, с начина, по който е бил паркиран, а само защото е надвишен престоя, се явява непропорционална и засяга в много по-голяма степен жалбоподателя като водач на МПС, превозващо човек с трайни увреждания, спрямо засегнатия, защитен от закона обществен интерес. В това отношение съдът намира, че като непропорционална намеса в личната му сфера, оспорената принудителна административна мярка лишава жалбоподателя от разумно улеснение, дължимо съгласно ЗХУ и международния стандарт, утвърден с Конвенцията за правата на хората с увреждания.

По тези съображения съдът намира, че наложената принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да се отмени.

При този изход на спора, съгласно чл. 143 ал.1 от АПК, на

жалбоподателя се дължат направените разноски от 10 лева за внесена държавна такса. На следващо място, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 1 ЗА, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на: лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица; роднини, близки или на друг юрист. В чл. 38, ал. 2 ЗА е посочено, че в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В настоящия казус е налице хипотезата на чл. 38, ал. 1, т. 3 пр. 2 от ЗА, съгласно записаното в Договор за правна защита и съдействие от 22.02.2023г. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38, ал. 1, т. 3 пр. 2 от ЗА, е императивно установено със закон. Както се посочи, когато насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът има право на адвокатско възнаграждение. А, за да упражни адвокатът това свое право, е достатъчно да представи пълномощно и сключен със страната договор за правна защита и съдействие, като в последния да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 пр. 2 от ЗА и не се нуждае от доказване обстоятелството, че клиентът е близък на адвоката. В случая визираните предпоставки са налице и искането на адв.Г. е основателно. Съгласно относимата в случая разпоредба на чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лв. За тази сума е и искането.

Мотивиран от горното, Административен съд София град, Трето отделение, 81 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. С. С. с ЕГН: [ЕГН] от [населено място], Принудителна административна мярка по чл. 118, т. 2, вр. §1, т. 8 б. „г“ от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община (НОДТСО) - преместване на паркирано пътно превозно средство без знанието на неговия собственик, разпоредена от Р. К. М., на длъжност инспектор „Контрол паркиране“ при „Център за градска мобилност“ ЕАД - С., приложена на 21.02.2023г. по отношение на лек автомобил марка

„Хюндай“ с рег. [рег.номер на МПС] , паркиран в [населено място], на [улица], и собственост на Д. С. С..

ОСЪЖДА „Център за градска мобилност“ ЕАД, ЕИК: 202218735 със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], ДА ЗАПЛАТИ на адв. К. Д. Г., ЕГН [ЕГН] и БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес на упражняване на дейността- [населено място], [улица], ет.3, сумата от 1000 (хиляда) лева за адвокатско възнаграждение, на основание чл.38, ал.1, т.3, предл.второ вр. чл.36 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА „Център за градска мобилност“ ЕАД с ЕИК:[ЕИК] да заплати на Д. С. С. с ЕГН: [ЕГН] сумата от 10 лева, представляваща направени по делото разноски за внесена държавна такса.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: